

HỒI 606

Thượng Lâm Chi Hội

X

e ngựa rời khỏi Lý phường, hòa vào dòng người xe nườm nượp trên đường, thông thả tiến tới Thượng Lâm Uyển, do Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đóng giả Thái Hành Song Kiệt cầm cương, chở bọn Lôi Cửu Chỉ ba người.

Thấy Trường An khắp nơi đầy hoa đăng đúng là cảnh tượng phồn hoa, hai người đều tràn đầy cảm xúc.

Khấu Trọng rướn người nói: "Sau trận chiến Lê Dương, tiền Tú Ninh Công chúa ra đi, đêm đó ta cảm thấy cô độc và tịch mịch vô cùng, còn chút nữa là khóc òa lên, trong lòng dồn dập nhớ tới những chuyện không như ý, lại cảm thấy mình đối với người khác quá tuyệt tình, chỉ muốn quỳ xuống nhận lỗi trước mặt Ngọc Trí, Tú Phương, Sở Sở, đó là một cảm giác thống khổ khiến người ta thấy uất nghẹn trong lòng."

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng hỏi: "Sau đó có khi nào gặp phải tình huống như vậy nữa hay không?"

Khấu Trọng ngăn người lắc đầu, cười khổ đáp: "Làm gì có thời gian rảnh rỗi như vậy chứ."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Chính là như vậy, lúc đó trong lòng người chỉ nghĩ tới mình Lý Tú Ninh, nên mới có biểu hiện yếu đuối như thế. Sau đó người đã biến thành kẻ lòng dạ sắt đá, không còn để ý gì đến tình cảm của bản thân, lấy thắng lợi làm mục tiêu duy nhất."

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Cách phân tích của người đúng là kỳ lạ, nhưng ta cảm thấy ta vẫn là người như trước đây, chỉ là đem hết tâm trí vào cuộc chiến, không còn để ý đến người khác nữa."

Từ Tử Lăng nói: "Đêm qua ta có cảm giác rất kỳ quái, nghe mấy lời của Thạch Chi Hiền, lại chính mắt thấy y thẳng tay tàn sát người của Đại Minh Tôn giáo, ta cảm thấy không thể dùng hai chữ chính tà để đánh giá con người của y, nhưng có thể khẳng định y là người chỉ cần mục đích, bất chấp thủ đoạn, sẵn sàng dẹp bỏ mọi trở ngại cản đường mình. Nhược điểm

duy nhất của y chính là thâm tình không thể dứt bỏ đối với Bích Tú Tâm, nếu y không có điểm yếu này, đêm qua nhất định đã dùng toàn lực tiêu diệt ta, tuyệt đối không cho chúng ta cơ hội tìm cách giết y đâu.”

Khấu Trọng giật mình hỏi: “Người không phải muốn ám chỉ ta vì muốn thành công, sẽ bất chấp thủ đoạn, biến thành một người vô tình chứ?”

Từ Tử Lăng nghiêm mặt đáp: “Chiến tranh chính là để truy cầu thắng lợi, bất chấp thủ đoạn. Người đã chọn con đường tranh giành này, thì phải theo đúng quy luật của trò chơi, nếu không thì tốt nhất về nhà ngủ một giấc cho khỏe cho rồi.”

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Ta vĩnh viễn không thể nào trở thành một người như vậy, thật ra về phương diện cảm tình ta vẫn còn yếu đuối lắm.”

Từ Tử Lăng nói: “Người chẳng qua chỉ yếu đuối được một ngày một bữa mà thôi. Ôi, tiểu tử người đúng là hồ đồ, nếu người quả thật là yếu đuối, sao lại có thể để Thượng Tú Phương đi sang Cao Lệ, cũng không đi qua cửa mà không vào gặp Sở Sở, không đi ngược lại ý nguyện của Tống Ngọc Trí đưa Tống phiệt của nàng tham gia vào cuộc chiến này, lại càng không trở thành địch nhân của Lý Tú Ninh. Từ lúc chọn con đường nhất thống thiên hạ, người chưa bao giờ nao núng cả.”

Khấu Trọng ngăn người suy nghĩ một hồi, rồi chua chát đáp: “Chẳng lẽ ta lại là một kẻ lòng dạ sắt đá như vậy sao?”

Từ Tử Lăng đáp: “Thật ra thì người vẫn chưa lợi hại được như vậy, cho nên ta trước giờ vẫn luôn lo lắng cho người.”

Khấu Trọng nói: “Ta vốn không muốn biến thành một kẻ như vậy, chẳng lẽ sự lựa chọn của ta là sai hay sao?”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Chuyện đó chỉ có ông trời mới biết được. Chuyến này đến Trường An, những chuyện tai nghe mắt thấy đã triệt để cải biến những điều ta hoàn toàn tin tưởng trước đây, bắt đầu nghi ngờ Phi Huyền chọn Lý Thế Dân có đúng hay không, vì theo tình thế tiến triển hiện giờ, thắng lợi của Lý Thế Dân chỉ đem lại tiện nghi cho Ma môn hoặc người Đột Quyết mà thôi.”, lại lắc đầu than: “Ta thật không biết! Ôi, đến nơi rồi!”

Nhậm Tuấn giả làm Tư Đồ Phúc Vinh, Tống Sư Đạo giả làm Thân Văn Giang, Lôi Cửu Chỉ làm quản gia, được bọn người lo việc tiếp khách trong Thượng Lâm Uyển ân cần khoản đãi, nghênh đón, mời vào bên trong.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng theo hướng dẫn dừng cỗ xe lại tại một góc sân, tự tay đem nước ra cho ngựa uống, hai gã không khỏi nhớ đến hai con tuấn mã yêu quý Thiên Lý Mộng cùng Vạn Lý Ban. Để tránh nguy hiểm, hai con ngựa bảo bối này đã được lưu lại chốn quan ngoại.

Khấu Trọng nói: "Lão bản của Thượng Lâm Uyển là thần thánh phương nào mà lại có được quang cảnh đến đường này?"

Từ Tử Lăng đáp: "Mấy chuyện này thì phải hỏi Hầu công tử của bọn ta thôi."

Lúc này có một chiếc xe ngựa khác tiến vào Thượng Lâm Uyển, Khấu Trọng quét mắt nhìn thấy, hạ giọng nói: "Tên tiểu tử này đánh chết vẫn không chừa, cứ đêm đêm sa đà vào ca vũ hát xướng."

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt của gã, thì thấy một tên ăn chơi áo quần hoa lệ, bèn hỏi: "Tên này sao mà quen mặt quá?"

Khấu Trọng đáp: "Chính là Sa Thành Công nhị thiếu gia nhà họ Sa, cùng với Sa Thành Tụ một tên ham đánh bạc, một tên thì ham đàn bà, may mà còn có tam thiếu gia Sa Thành Đức duy trì gia nghiệp."

Từ Tử Lăng nói: "Thời gian không còn nhiều, ta đi gặp Nhĩ Văn Hoán và Kiều Công Sơn, người ở đây trông coi đại cục."

Khấu Trọng vội nói: "Ở đây thì có chuyện gì xảy ra được cơ chứ? Ta ngồi đến phát chán lên được, ta đi theo người thôi."

Từ Tử Lăng đáp: "Như vậy chẳng hợp tình hợp lý chút nào, bởi vì bây giờ ta đi cáo lỗi với bọn họ vì tối nay quá bận rộn, nhưng nếu cả hai người đều cùng đến một lượt, bọn họ không nghi ngờ mới là lạ. Huynh đệ, nhẫn nại chút đi!" Nói đoạn mỉm cười bỏ đi.

Khấu Trọng buồn chán ở lại, tâm thần hồi tưởng lại trận chiến ở Lạc Dương. Sau khi rời khỏi Từ Giản, gã cố tránh càng ít nghĩ đến chuyện này càng tốt, tập trung hết tinh thần vào người Thạch Chi Hiền, bởi vì y đang uy hiếp sinh mệnh huynh đệ Từ Tử Lăng của mình, so với tranh giành thiên hạ còn quan trọng hơn. Do đó vào lúc Lạc Dương tình thế dầu sôi lửa bỏng, gã vẫn bất chấp tất cả, đi đến Trường An đối phó với Thạch Chi Hiền.

Giải quyết xong việc này, gã nhất định lập tức phải quay về Bành Lương, tiếp thu nhân mã của Dương Công Khanh rút về Bành Lương, sau đó theo đúng luật chơi, bất chấp tất cả đoạt lại Giang Đô từ tay Lý Tử Thông, là nơi gã quen thuộc nhất. Chỉ có điều nói bất chấp

thủ đoạn cũng chỉ là đối với địch nhân, đối với dân thường vô tội, gã tuyệt đối không thể nhẫn tâm, đó chính là khẩu hiệu và nguyên tắc của gã.

Nghĩ đến đây, thì có tiếng bước chân từ phía sau vọng lại, lực đạo nặng nề, xem ra cũng là khách được mời tới, Khấu Trọng cố ý đợi người đó đến gần rồi mới giả vờ kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn qua thì gã đã khẳng định ngay đối phương là Trì Sanh Xuân, hần tuy cao lớn hơn Hương Ngọc Sơn, nhưng thân hình dong dỏng có bốn năm phần giống Hương Ngọc Sơn. Cử chỉ vẫn nhã nhặn chẳng có chút tục khí giang hồ nào, khoe miệng khẽ mỉm cười một cách tự tin lão luyện, rõ ràng hần rất tài giỏi giao tiếp. Hần không thể gọi là anh tuấn, nhưng càng nhìn càng thấy vừa mắt.

Trì Sanh Xuân thấy Khấu Trọng xoay người quan sát hần thì chấp tay cười hỏi: "Vị này nhất định là Thái huynh vang danh Thái Hành rồi! Tiểu đệ Trì Sanh Xuân, sao lại không thấy Khuông huynh?"

Khấu Trọng thấy hần chẳng dẫn theo người hầu, tiêu tiêu sái sái, dường như là vừa từ Lục Phúc đồ trường ở đối diện bước qua, bất quá chưa minh bạch mục đích làm quen với mình, giả vờ ngạc nhiên ôm quyền mau mắn đáp: "Thì ra là Trì gia, đại lão bản của Lục Phúc, Phúc Vinh gia chúng ta đang ở nội uyển. Văn Thông hần có chút việc nên đã quay về rồi."

Trì Sanh Xuân dáng vẻ ung dung bước tới trước mặt Khấu Trọng, hạ giọng nói: "Hôm qua ta nghe Nhĩ Văn Hoán đại nhân có nhắc đến Thái huynh và Khuông huynh, hai vị đại nhân vô cùng hân thưởng hai vị, nói hai vị là bằng hữu rất đáng kết giao. Trì Sanh Xuân ta rất thích kết giao với anh hùng hảo hán, lại đây, chúng ta vào trong rồi nói chuyện, đến Trường An làm sao cứ đi qua đi lại trước cửa Thượng Lâm Uyển mà không vào cơ chứ."

Khấu Trọng làm ra vẻ hết sức hãnh diện, rồi lộ vẻ lo lắng ấp a ấp úng nói: "Việc này... Hà hà, việc này không được rồi, tiểu đệ hiện đang làm việc cho Phúc Vinh gia, hà hà!"

Trì Sanh Xuân cứ kéo gã đi thẳng vào cửa lớn, vui vẻ nói: "Ta mộ danh Tư Đồ huynh từ lâu, hôm nay vốn đến để chiêm bái phong thái của Tư Đồ huynh. Đối với ta mà nói, Tư Đồ huynh là bằng hữu, Thái huynh và Khuông huynh cũng là bằng hữu, Thái huynh tại Trường An có cần tiểu đệ giúp việc gì xin cứ nói ra, tiểu đệ sẽ lo giùm cho Thái huynh."

Khấu Trọng thầm khen lợi hại, thủ đoạn lung lạc người ta của Trì Sanh Xuân vừa trực tiếp lại vừa nhiệt tình, nếu gã quả thật là Thái Nguyên Dũng, được khen ngợi tâng bốc thế này, không đắc ý lên tận mây xanh mới là lạ.

Mấy người gặp phải trên đường đi vào, bất luận là kẻ làm trong Thượng Lâm Uyển hay là tân khách đều đến thỉnh an hỏi thăm Trì Sanh Xuân, rõ ràng Trì Sanh Xuân giao du rộng rãi, ai cũng kết giao được.

Trì Sanh Xuân lại cười nói: “Xem Trường An thành rộng lớn vậy, nhưng chỉ cần có một trận gió thổi lay một cọng cỏ thì tin tức đã lập tức truyền đi khắp nơi rồi. Người trong Quan Trung kiểm phái ở không rất thích lo chuyện của người khác, có rất nhiều người, tính luôn cả tiểu đệ nữa, đều trái tai gai mắt lâu rồi. Khâu Văn Thịnh lão bất tử đó ỷ có đại đệ tử Đoàn Chí Huyền là thủ hạ làm việc dưới tay Tần vương, vênh vang tự đắc, ỷ thế hoành hành. Ta không phải nói dọa người, hôm đó người của Quan Trung kiểm phái tuy bị ép không được làm phiền hai vị lão huynh nữa, nhưng dù sao Trường An cũng là địa bàn của bọn chúng, hổ xuống đồng bằng bị chó vờn, Thái huynh cần phải cẩn thận đó.”

Khâu Trọng nghe vậy mới hiểu ra là Thái Hành Song Kiệt bọn họ đã rơi vào vòng đấu tranh xâu xé ở Trường An, Nhĩ Văn Hoán bỏ qua cho Tiểu Tu Minh cùng Tạ Gia Vinh, chính là để thả con tép bắt con tôm, mục đích cuối cùng là bắt được chỗ sơ hở của Khâu Văn Thịnh, hủy diệt toàn bộ Quan Trung kiểm phái, nhằm cô lập Lý Thế Dân.

Gã làm ra vẻ kinh hoảng trầm giọng hỏi: “Vậy bọn họ định bắt bọn ta bằng cách nào?”

Hai người lúc này đã đi đến giữa vườn, Trì Sanh Xuân kéo gã qua một hồ sen gần đó, nghiêm mặt đáp: “Khâu Văn Thịnh hành sự tâm ngoan thủ lạt, mưu kế thâm sâu, có phòng cũng chẳng được. Trì Sanh Xuân ta trước giờ đối với lão cũng rất bất mãn, thêm vào vừa gặp Thái huynh đã như quen biết lâu lắm rồi, chuyện này ta không thể ngồi yên được. Đợi ta cùng Lương đại nhân thương lượng kỹ càng, chỉ cần có thể mời Tề vương ra mặt giùm nhị vị, bảo đảm Khâu Văn Thịnh phải cụp đuôi chạy dài thôi. Hà hà, đêm nay chẳng nên nói mấy chuyện mất hứng như vậy, bọn ta trước tiên hãy hết sức tận hưởng ca nghệ của Kỷ Thiển đệ nhất danh kỹ của Trường An đã, ngày mai ta sẽ có tin tức tốt lành cho Thái huynh.”

Khâu Trọng nghe đến tên Kỷ Thiển thì thầm giật mình, thật may mắn là Từ Tử Lăng không bị tên Trì Sanh Xuân này kéo vào dự yến.

Trì Sanh Xuân thân thiết nắm lấy tay gã, vừa đi vừa nói: “Đợi Khuông huynh lo việc xong quay lại, người giữ cửa sẽ tự động đưa huynh ấy vào đây, chúng ta hãy vui sướng hoan lạc một đêm, không say không về.”

Khấu Trọng thầm kêu khổ trong lòng, Kỷ Thiển cùng Từ Tử Lăng quan hệ mật thiết, nếu bằng trực giác mẫn tuệ của nữ nhân đối với nam nhân mà phát hiện ra gã ta, thì lần này đúng là gặp vận rủi to rồi.

oOo

Bên trong quán ăn, Nhĩ Văn Hoán nghe xong lời cáo lỗi của Từ Tử Lăng, cười nói: "Tha cho ta nói thẳng, tại Trường An, an toàn của Tư Đồ lão bản hoàn toàn được đảm bảo, ta cùng với quân thủ thành quan hệ rất tốt, trừ phi đích thân Tống Khuyết tới đây, bằng không, hà hà!"

Kiều Công Sơn tiếp lời: "Tống gia hiện giờ tự lo thân mình còn chưa xong, chẳng qua chỉ là hăm dọa bề ngoài với Tư Đồ lão bản mà thôi, Khuông huynh không cần để trong lòng đâu. Ngược lại Khuông huynh và Thái huynh mới phải coi chừng có người âm toán đó."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi lại: "Có người âm toán?"

Nhĩ Văn Hoán chồm người lên, hạ giọng nói: "Bọn ta nghe ngóng được, bọn người Quan Trung kiếm phái bụng dạ đen tối, quyết ý ép hai vị vào tử địa. Chuyện này phía trên có người trong Thiên Sách Phủ của Tần vương hậu thuẫn, xuất thủ một cái như sét đánh ngang mày, bọn chúng trong tối, các vị ở ngoài sáng, rất dễ bị bọn chúng đè bẹp."

Từ Tử Lăng cũng như Khấu Trọng bây giờ mới hiểu rõ, đối với những sự việc phát sinh thêm thế này cảm thấy hết sức nhức đầu, chỉ hận không thể không phản ứng một cách "nhập vai", mất lộ vẻ nghi ngờ, hỏi lại: "Nếu ta và Nguyên Dũng gặp chuyện gì bất trắc, thì ai mà không biết là do bọn họ làm ra, bọn họ gan dạ đến thế sao?"

Kiều Công Sơn nghiêm mặt đáp: "Nếu không có Thiên Sách Phủ đứng sau lưng, Khâu Văn Thịnh có ăn gan trời cũng không dám động đến một cọng lông chân của hai vị. Nhưng hai vị không cần phải lo, bọn ta đã nghĩ ra biện pháp ứng phó giùm hai vị rồi."

Nhĩ Văn Hoán trầm giọng nói: "Tiền phát chế nhân, hậu chế vu nhân. Khuông huynh bôn tẩu giang hồ, đương nhiên minh bạch đạo lý này rồi."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "May mà lần này gặp được hai vị quý nhân là Nhĩ huynh và Kiêu huynh. Ôi, chuyện này không biết có nên nói cho Phúc Vinh gia biết hay không?"

Kiều Công Sơn đáp: “Các vị làm việc cho Tư Đồ lão bản, về tình về lý gì cũng nên báo cho y một tiếng, nhưng đừng có nói nghiêm trọng quá.”

Nhĩ Văn Hoán vỗ đầu nói: “Đây chẳng phải là chuyện lớn lao gì, chúng ta sẽ tự lo liệu, bảo đảm mấy tên con hoang dơ bẩn của Quan Trung kiếm phách chẳng làm được trò trống gì đâu. Lục Phúc mở cửa suốt cả ngày đêm, nếu hai vị có thể ghé qua, chúng ta nhất định sẽ an bài ổn thỏa cho.”

Kiều Công Sơn cười nói: “Lần trước là Lục Phúc, lần này thì nên đến Minh Đường Oa đại khai nhãn giới. Minh Đường Oa là nơi có lịch sử lâu đời nhất ở đây, đã thành lập từ khi thành Trường An mới được xây dựng.”

Từ Tử Lãng làm ra vẻ động tâm, rồi lại cất tiếng than: “Về trễ một chút thì cũng không sao, nhưng trốn đi đánh bạc cả đêm thì khó ăn nói lắm, hay là sáng mai hãy đến Minh Đường Oa rửa mắt đi. Ôi, con người của ta chẳng có thú vui gì, chỉ ham đánh bạc lớn mà thôi!”

Nhĩ Văn Hoan cười gian xảo nói: “Khuông huynh chỉ ghiền cờ bạc thôi hay sao?”

Từ Tử Lãng cố khoác vẻ mặt tham tiền tham sắc, cười hề hề đáp: “Yêu thích mấy vị tử tử xinh đẹp là thiên tính của nam nhân, không thể tính là sở thích được, hà hà!”

Nhĩ Văn Hoán cùng Kiêu Công Sơn cùng phá lên cười gian xảo với gã, đúng là người hợp theo loại, vật chia theo đàn, vô cùng tâm đầu ý hợp.

Từ Tử Lãng cùng bọn chúng ước định thời gian địa điểm gặp mặt ngày mai rồi đứng lên cáo từ, Nhĩ Văn Hoán và Kiêu Công Sơn cũng không lôi kéo, để cho gã rời khỏi.

oOo

Yến tiệc được tổ chức ở Hoàng Cúc Sảnh phía tây Thượng Lâm Uyển, mở một bàn tiệc, để lại một khoảng trống rộng để biểu diễn ca vũ.

Lúc Trì Sanh Xuân và Khấu Trọng đến nơi, thì có mười mấy vũ cơ ăn mặc lộng lẫy theo cửa hông lui ra, thấy hai người họ thì liếc mắt đưa tình, nhưng mục tiêu chủ yếu vẫn là Trì Sanh Xuân, ngọt ngào âu yếm một Trì đại gia, hai Trì đại gia, Khấu Trọng đứng bên cạnh cũng bị thú ôn nhu làm nhũn cả người ra.

Trì Sanh Xuân bước đến ngưỡng cửa, lập tức cười dài nói: “Đã nghe đại danh của Tư Đồ huynh từ lâu, hôm nay Trì Sanh Xuân ta mới được thỏa nguyện gặp gỡ, đúng là hân hạnh, hân hạnh!”

Mấy người ngồi trong tiệc vội vã đứng dậy vái chào, Nhậm Tuấn đóng vai Tư Đồ Phúc Vinh, bắt chước tư thế thần thái của hắn cười nói: “Thì ra là Trì đại lão bản một tay sáng lập ra Lục Phúc đồ trường, không ngờ lại còn trẻ tuổi như vậy. Việc làm ăn của đồ trường không phải là chỉ bỏ tiền ra là xong, phát dương quang đại đến mức khiến cho người người tán tụng thế này thì càng hiếm kẻ làm được.”

Doãn Tổ Văn hớn hử tiếp: “Kể bên đồ trường thì phải có tiệm cầm đồ, Sanh Xuân càng phát triển đồ trường thì việc làm ăn của Tư Đồ lão bản sẽ càng lúc càng mở rộng, do đó ngày nay hỏi có ai phong lưu khoái hoạt được như Sanh Xuân và Đại Tiền lão nhân gia của chúng ta chứ?”

Khấu Trọng co rúm người núp sau lưng Trì Sanh Xuân, ai nhìn qua thì vội cúi đầu nín thở, sợ thân hình khí độ của mình bị người nhận ra, đúng là có tật giật mình.

Doãn Tổ Văn ngồi ở chủ vị lưng quay về hướng nam, tay phải là Nhậm Tuấn đội lốt Tư Đồ Phúc Vinh, Đại Tiền Hồ Phật, bên phải Hồ Phật không ngờ lại là Sa Thành Công, nhị thiếu gia nhà họ Sa.

Nhị thiếu gia hiếu sắc này đến Trường An thì chẳng đặc thế chút nào, giới quyền quý Đường thất tuy coi trọng cha của hắn là Sa Thiên Nam, nhưng đối với tên công tử ăn chơi vô dụng này thì chẳng thèm ngó tới. Hắn hôm nay có thể tham gia buổi tiệc này, rõ ràng là vì Doãn Tổ Văn muốn lung lạc hắn, chẳng phải vì cái thân bất tài của hắn ta, mà chính là nhắm tới vũ khí và khoáng sản trong tay Sa gia.

Khấu Trọng vốn chẳng sợ hắn nhận ra mình là Xú thần y Mạc Nhất Tâm, bởi vì Sa Thành Công chẳng có nhãn lực cao minh đến vậy, người gã sợ chính là người ngồi bên phải của Sa Thành Công: Tiết Vạn Triệt. Người này là đại tướng tâm phúc của Lý Nguyên Cát, vô luận tài trí võ công đều chẳng kém gì Lý Nguyên Cát. Hơn nữa hiện giờ hắn ta đang tập trung chú ý đến gã, sự sợ hãi của Khấu Trọng không phải là không có căn cứ.

Bên cạnh Tiết Vạn Triệt là Tổng Sư Đạo đóng vai Thân Văn Giang, bên cạnh còn một ghế trống đối diện với Doãn Tổ Văn, rõ ràng là dành riêng cho Trì Sanh Xuân. Tiếp theo đó là Lôi Cửu Chỉ trong vai Lôi quản gia, lão tiểu tử này gườm gườm nhìn Khấu Trọng, tỏ vẻ căm kình y như thật.

Bên cạnh Lôi Cửu Chỉ là một người quen, hẳn là Ôn Ngạn Bác lo việc ngoại vụ tỉnh, hẳn chuyện việc chiêu đãi ngoại tân, tham gia yến tiệc thế này cũng là chuyện bình thường.

Tiếp theo lại có hai chỗ trống, Khấu Trọng đoán rằng một là dành cho Kỷ Thiển, danh kỹ nổi tiếng nhất Trường An, và một chỗ còn lại thì không biết là dành cho kẻ nào.

Xem cách sắp xếp chỗ ngồi cho tân khách, có thể thấy được sự cao minh của Doãn Tổ Văn, nếu bọn Khấu Trọng không biết thân phận thực sự của hắn, chính là vì đối phó với Trì Sanh Xuân mà tới, thì không thể nhìn ra được bữa yến tiệc này chính là hành động đầu tiên trong âm mưu của Doãn Tổ Văn chống lại Trì Sanh Xuân.

Mọi chuyện tới quá đột ngột, trong chốc lát hai bên lập tức nhập cuộc, bắt đầu tiến hành tranh chấp.

Khấu Trọng lần trước đã gặp qua Hồ Phạt, nhân vật tông sư trong đồ giới này lại có, vẻ nho nhã thanh tĩnh khác hẳn với người chốn giang hồ, cũng tương tự với khí chất của Hầu Hi Bạch, không biết lão ta có yêu thích vẽ tranh viết chữ hay không, mà hai người hoàn toàn khác nhau lại có khí chất gần gũi nhau đến như vậy.

Đại Tiên Hồ Phạt phá lên cười ha hả đáp lại: "Kế bên đồ trường thì có tiệm cầm đồ đó là sự thật không thể chối cãi, nhưng mà tiệm cầm đồ thì chưa chắc phải cần đồ trường mới sống được, mấy món làm ăn nhỏ nhoi của ta và Sanh Xuân làm sao mà có thể bì được với Tư Đồ huynh cơ chứ, ha ha!"

Mọi người đều phá lên cười phụ họa.

Trì Sanh Xuân nhìn thấy ánh mắt của Lôi Cửu Chỉ dành cho Khấu Trọng, liền thò, tay kéo Khấu Trọng lên ngang hàng, đi đến bên bàn tiệc cười nói: "Bọn làm ăn chúng ta hễ mở miệng là nói đến sinh cơ, nhưng ở Thượng Lâm Uyển này vốn không phải là để bàn chuyện kinh doanh. Vị này chính là Thái Nguyên Dũng huynh, một trong Thái Hành Song Kiệt đỉnh đỉnh đại danh."

Lại quay sang mấy ả tỳ nữ xinh đẹp của Thượng Lâm Uyển ngồi bên cửa để phục thị mọi người, ra lệnh: "Sắp thêm hai chỗ cho ta, chỗ còn lại là dành cho Khuông huynh."

Khấu Trọng lấy hết can đảm theo hắn ngồi vào tiệc, thu liễm nhãn thần, trong lòng cầu trời khẩn Phật đừng bị hai tên cáo già Tiết Vạn Triệt và Ôn Ngạn Bác phát giác ra trò giả mạo của gã, nếu không thì chắc chắn sẽ ô hô ai tai.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>